

ԼՈՅՍԻՆ ՄԷՋԷՆ...

ԼՈՒՐՋ ՆԱՅՈՒԱԾՔԻՆ...

Ու կըծկեցի հոգիին աղուորութիւնն իբրեւ ցաւ
— Թեկերն ամբողջ՝ անցեալին — հախարակի մը վըրան,
Ուր միշտ փակելն ինձ ըլլար յոյզն երազին, ալիքին,
Սպասէի փակելու, չըփակէի զայն բընաւ...

Ես՝ հոգիին՝ ցաւերով կերտելն հասակն ուզեցի...
Ու մութին մէջ փակուեցայ որ խորքն ըլլար իրական,
Ու լրջութիւնը՝ ժրպի՛ս, նայուածքին խոցը՝ ըսպի՛,
Ու դեռ՝ ծիծաղն ալ՝ արցունք, խաղերուն մէջ հոգիին...

Մութին մէջէն բայց այնքան լոյսը ժրպտուն կ'երեւի,
Որ կ'ասեղէ հոգիին միեակութիւնը հըպարս...
Լոյսին մէջէն երբ անցնի հասակ մը լուրջ, օրորուն,
Հոգին կուլայ, կը մեծնայ... արտին հրնուիլն է ցաւէն...:

Լոյսին մէջէն երբ ծընի հոգիին յոյսը՝ պզտիկ...,
Լոյսին մէջէն երբ մեռնի կեանքն հոգիին՝ տարածում...,
Հոգին կ'ըլլայ համակ լոյս՝ մութ ցաւերուն իրանին...:
Լոյսին մէջէն, մարդ, իրա՛ւ, անխառն հըրճուանք մը կուլայ...:

1943

Ա.Ն.ԵԼ

